

A portrait of Đức Thầy Lương Sĩ Hằng, a Buddhist teacher. He is an elderly man with a shaved head, wearing a dark blue suit, a white shirt, and a patterned tie. He is seated at a dark table with his hands clasped in front of him. The background is dark with a subtle, large-scale geometric pattern.

**Đức Thầy
Lương Sĩ Hằng**

Nguyên Điển Do Đâu Đến

Nguyên Điền Do Đâu Đến

TV Vĩ Kiên, Khóa 4: “Quy Thức”, ngày 13-5-1986

C húng ta đã nghe qua những lời phân giải về tổng quát, bây giờ chúng ta bước vào chi tiết để tìm hiểu nguyên điền do đâu đến? Thường thường nói Càn Khôn Vũ Trụ, nghe Càn Khôn Vũ Trụ nó to lớn lắm, xa xăm lắm, cao vợi lắm, không gần chúng ta, kỳ thật Càn Khôn Vũ Trụ nằm trong cái Tiểu Thiên Địa này. Thể xác có Càn Khôn là khối óc của chúng ta, có những luồng điện tinh vi, giao cảm bất cứ xa gần. Ngay khối óc của chúng ta đây: bộ đầu nó là Càn Khôn, Vũ Trụ là thể xác này, xương sống đứng của Vũ Trụ, của tiểu Thiên Địa trong đó nó có ngũ hành, có: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ; có: Tim, Gan, Tỳ, Phế, Thận. Các bạn thấy rút nhỏ vô, các bạn thấy rõ Càn Khôn Vũ Trụ nó thể hiện ngay trong

khối óc, ngay trong cái thể xác, ngũ tạng này chớ không đâu.

Cho nên nhiều bạn nghe qua kinh sám, nghe qua điển kinh nói, “Nó cao siêu trừu tượng, tôi không hiểu được!” Kỳ thật các bạn phóng điển ta bà, sử dụng sai lầm, lệch lạc và không có gom tụ thành ra nghe nó xa chứ kỳ thật nó ở trong ta không. Càn Khôn là khối óc của chúng ta, ngũ uẩn này này: mắt, mũi, tai, miệng. Khối óc đây là cái Càn Khôn, đại diện cho ngũ tạng của Vũ Trụ này, cho nên ở thế gian làm cái gì trên Trời người ta biết hết. Trong cái Tiểu Thiên Địa các bạn, ngũ tạng làm cái gì thì ở trên khối óc biết hết, các bạn thấy rõ chưa? Cho nên một hành động gì sơ sẩy trong ngũ tạng của các bạn thì bên trên khối óc biết, nhận ra liền, nó di động. Cho nên cái luồng điển của chúng ta không trụ, không hướng về Càn Khôn để khai mở thì luôn luôn nó bị kẹt ở

trong ngũ tạng. Ngũ tạng nó ứ đọng thì nó làm gì? Chỉ nghe bên ngoài thôi, hướng về bên ngoài. Bên ngoài rủ gì thì nó xuất phát đi đó: ganh tị, nó ganh tị; thương yêu, nó thương yêu; nó không biết gì hết! Bơ vơ giữa cõi trần vì không lập lại trật tự hòa hợp với siêu nhiên là Càn Khôn Vũ Trụ cho nên bị luôn luôn bơ vơ! Dù học cho cách mấy đi nữa mà không biết gom tụ trở lộn lại thì nó cũng đi theo cái ý lành của người khác chứ chính nó có ý lành không thực hiện được, không khai triển được.

Cho nên chúng ta ngày hôm nay tu, chúng ta gom về lại một, không có đem đi đâu nữa. Các bạn có trì niệm Nam Mô A Di Đà Phật là gom cái phần thanh điển lại thì mới thấy rõ: Thượng, trung, hạ là một, không còn chia nữa thì không có cái lý tranh chấp đối với bên ngoài, cũng như không có cái lý tranh chấp vầy xéo ở bên trong nữa. Cho nên các bạn

tu cái phương pháp này để quy nguyên ba cõi làm một: Thượng, trung, hạ làm một. Mà thượng, trung, hạ trong cái Tiểu Thiên Địa này quy một thì các bạn thông cảm cho thượng, trung, hạ của cả Càn Khôn Vũ Trụ: Thiên Đàng, Nhân Gian, Địa Ngục các bạn cũng biết hết. Ba giới nằm hẳn ở trong đó chứ không đâu; mà nếu chúng ta không khai thác ra và không trở về với thanh nhẹ trật tự, ba cõi đó nó khó khăn lắm, nó lớn lao lắm, nó to lắm! Cho nên các bạn tu thét rồi nó gom vào, lúc đó các bạn mới xuất ra thi thơ; té ra thi thơ có mấy chữ à, mà nó gom tất cả ý nghĩa tôi muốn nói. Còn trước kia tôi viết mấy trang mà tôi nói không hết công chuyện; mà ngày nay có mấy chữ, mấy câu thôi, mấy câu thơ thôi nó đầy đủ.

Diền đi điện lại có bao nhiêu đó là điện, nó là tròn, điện không có méo mó. Điện không có phải ở một góc nhưng mà luôn luôn nó tròn thì nó

mới hòa hợp với chân lý của đại tự nhiên. Cho nên chân lý là không dư, không thiếu, lúc nào cũng trên khối óc của chúng ta. Cho nên khi các bạn nửa đêm thien rồi, các bạn cảm thức: “Ui chu cha, chân lý nó hay làm sao! mà tôi hồi nào giờ tôi không biết câu đó, bây giờ có câu đó, nó ở đâu? Nhờ cái nguyên điển tôi nó gom tụ, rồi Bề Trên - những người đã gom tụ thành đạt- ban chiếu cho tôi, đem ánh sáng cho tôi, tôi hiểu rõ. Nó chỉ có vồn vẹn có bao nhiêu câu chuyện này chứ không có nhiều lắm, không có khó khăn, rất dễ dãi! Cho nên hôm qua nay nói về điển, điển trung tâm bộ đầu. Nhưng mà các bạn chỉ biết trung tâm bộ đầu mà không biết tại sao nó có? nguồn gốc ở đâu? À! nó trụ trong cái ngũ tạng của các bạn, rồi nó trụ trên khối óc của các bạn; mà cái ngũ tạng và khối óc của các bạn nó liên hệ ở đâu? Liên hệ với đại tự nhiên. Các bạn đâu có bỏ ông Trời được, các bạn đâu có bỏ nguyên khí của Càn Khôn

Vũ Trụ được, nếu bỏ được các bạn chui vô khạp đây lại đâu còn, không còn! Không biết gì hết!

Cho nên sự liên hệ vô cùng, mà đó là nó làm việc không ngừng nghỉ, là làm việc gì? Làm việc thanh lọc các bạn mới có cái sáng. Ban đêm các bạn ngủ nhưng mà luồng điện vẫn làm việc, thanh lọc. Ban ngày các bạn thấy khỏe, thức tâm đi làm việc vui vẻ. Đó! Thì trong cái thời gian các bạn xài phí trong cái công chuyện làm nó để đổi đồng tiền mua bánh, sống, ăn hàng ngày; mua cơm, sống, ăn hàng ngày thì các bạn sẽ bị di tán đi mất, di tán cái luồng điện đó mất, rồi cảm thấy mệt mỏi! “Ôi, tôi đi làm về mệt mỏi!” Kỳ thật là mình đã phung phí và không có biết đường thu trở lại. Cho nên đối với người tu vừa xài vừa thu, là nhớ trung tim bộ đầu là các bạn vừa xài. Các bạn ở đời, các bạn lý luận để làm cho thông cái công việc đó vậy thôi, sử dụng cái luồng

điền của ngũ tạng thì có hao; tiêu hao bao nhiêu, các bạn tưởng Bê Trên nó gom trở lộn lại liền. Cho nên người đạo họ làm nhiều giờ và họ không có suy tính như người đời. Người đời tôi làm một giờ, một phút tôi tính một phút, tôi so đo từng chút! Cho nên người đạo - không! Có thừa để ban bố, có thừa để bố thí, có thừa để giúp đỡ người khác. Đó, và chúng ta không bao giờ bị thất nghiệp, thì chúng ta phải hiểu cái sự luân chuyển không ngừng nghỉ của Càn Khôn Vũ Trụ là điền thì chúng ta đâu có bị mất gì, quay mấy vòng là đủ rồi! Đủ kiếm ăn là đủ sống rồi, đủ hỗ trợ cho thể xác này, đủ phát triển về tâm linh.

Cho nên chúng ta tu là đã lợi lộc. Khi chúng ta hiểu được Nguyên Điền rồi, con người ta là con người điền, mà điền này điền siêu nhiên chứ không phải điền cũng như Rô-bô đang xài bây giờ. Rô-bô có điền nó mới xài được đó, nó mới đi được, nó cũng

đem tách nước cho các bạn, nó pha Cà-phê cho các bạn uống. Các bạn có thể sai khiến nó bằng điện, mà điện là điện trần trọc. Còn cái điện siêu nhiên nó khác, mà các bạn là cũng Rô-bô của siêu nhiên, mà các bạn đầy đủ hơn, tất cả cái gì cũng đầy đủ. Cái khối óc của các bạn chứa đựng biết bao nhiêu triệu triệu công việc từ bao nhiêu kiếp, ngày nay các bạn tu thanh nhẹ rồi, thức tâm nhắc tới các bạn hiểu Ô! Tôi tiền kiếp là ở chỗ đó!

Hèn gì tôi thích cái mùi hoa đó!

Tôi thích cái mùi trầm đó!

Tôi thích cái mùi hương đó!

Đó! Lúc đó tôi đã tu ở nơi cõi đó rồi! Rồi tôi nghe cái bài thơ nó tê tái tâm hồn của tôi, tôi: A! Tiền kiếp tôi ở chỗ đó, ngày nay tôi mới thấy rằng cái luồng điện giá trị và nó dẫn tôi tới đó. Khi mà các

bạn, bây giờ xa quê hương, xa Việt Nam mà các bạn trở về Việt Nam các bạn đứng một hồi lâu, tê tái tâm hồn, thích biết là bao nhiêu! Chỗ chôn nhau cắt rốn của tôi, ngày nay tôi tái hợp, tôi thấy tôi vui mừng vô cùng mà tôi muốn đứng đó tôi chiêm ngưỡng trong tình thương yêu. Tôi lại tưởng nhớ tới lúc sơ sinh cho đến lớn, lúc ly biệt thế nào? lúc tái hợp thế nào? Trong một sát na là nó hiện trong đầu óc của các bạn. Đó là Càn Khôn của các bạn đang chứa biết bao nhiêu tài liệu của quá khứ. Cái này, ngày hôm nay các bạn tu là để chi? là để khai mở những cái đó. Nhưng mà không biết tại sao tôi có cái luồng điện đó khai mở? nó quy tụ trong ngũ tạng, trong ngũ uẩn của các bạn. Càng ngày các bạn càng thanh lọc, càng mở lớp này nó trở về tới lớp kia, mở lớp kia nó trở về với lớp nọ, nó đi vô trong; cũng như cái Hỏa Tiễn bây giờ đi lên Thiên Không, nó bắn cái BÙM, thì đi một hồi cái vỏ bên ngoài nó tới cái trình độ đó nó

chịu không nổi nó phải rớt, nó ly tan, rồi nó bắn cái BÙ... UM, tới cái trình độ khác!

Cho nên chúng ta cũng vậy, lúc Soi Hồn ban đầu nó hơi khó chịu, rồi lần lần, lần lần cảm thấy nhắm mắt mà sao lại thấy nó rộng lớn; rồi nhắm mắt thét rồi chúng ta lại thấy có ánh sáng. Mà khi chúng ta Soi Hồn thấy nó êm ả vô cùng, chúng ta đã bước vào đâu? Chúng ta bỏ mấy lớp trước nó mới tới lớp thanh. Khi mà tới lớp thanh rồi ta thấy êm ả vô cùng khi ta Soi Hồn, mà không có mệt nhọc nữa. Ban đầu thì thấy nó mỗi mệt, nhưng rồi sau nó không còn nữa. Lúc đó, một thời gian sau các bạn không còn Soi hồn bằng tay nữa; lúc nhắm mắt thì các bạn đã thấy ánh sáng rồi, lúc nhắm mắt các bạn thấy đã ly tâm rồi, đã ly khai cái thể xác này. Thì nhờ cái gì các bạn đi? Các bạn lập lại trật tự của cái Càn Khôn rồi các bạn mới mở đường ra đi, đó là cái khối óc

của các bạn. Khỏi óc các bạn quy về trật tự thì các bạn đi chứ có gì đâu! Còn bây giờ, khi xài nhiều quá thì nhiên liệu ở đâu? Chúng ta phải làm Pháp Luân Thường Chuyển, đem cái thanh khí điện, cái thân ngoại thân, cái đại thân, đại thức của cả Càn Khôn Vũ Trụ đem vô khai mở cái tiểu thức, tiểu thân này cho nó càng ngày càng lớn rộng. Cho nên nhiều người tu một thời gian thấy: Chu cha! Tôi ngồi mà tôi thấy cái xác tôi to, lớn rộng quá! Tôi đã khai triển cái phần trước đó nó ra ngoài, tôi cảm thấy nó lớn. Nhưng một thời gian nó bay cao lên, nó tung ra và nó nổ, nó tan rồi nó không còn nữa, nó mới quy hội lại nhỏ nhẹ chứ không có lớn rộng nữa. Cho nên nhiều bạn tu đến ngày hôm nay, cảm thấy tâm thân nhẹ nhàng, bớt bận rộn hơn xưa. Hồi xưa mà một lời tranh chấp như vậy là tôi bận rộn cả ngày, cả đêm, tôi không có khai triển được, tôi chỉ buồn mà thôi, không có lối thoát. Ngày hôm nay tôi thấy nhẹ nhàng

rồi, tôi thấy tôi có thể giải quyết ngay tại chỗ, giải quyết trong cái tức tặc; trong một khắc đồng hồ là giải quyết cái việc đó, nhưng hồi trước kia tôi giải quyết việc đó phải cần mấy ngày mới được! Ngày nay tôi gom nhẹ rồi, nhẹ thì nó hòa với nhẹ.

Hỏi chứ cái việc của chúng ta sanh ra tại thế là cái việc thấy nó trầm trọng lắm, nhưng mà nó trước! Nó nhiều ngày, nhiều giờ nó quy tụ cái sự kích động như vậy, và chúng ta quy hợp lên thanh giới thì cái sự kích động đó chúng ta biết nó nguồn gốc từ đâu rồi. Kỳ thật là cái điển trước! Điển ta có nhưng mà ta xài không đúng, ta hướng hạ thì nó càng ngày càng trước. Trước thì nó phải bành trướng ra chứ! Trước thì nó phải lớn ra chứ! Cho nên các bạn ngồi thiền rồi cảm thấy cái thân tôi sao nó to quá! Cái trước được đuổi ra khỏi ngoài cái thể xác rồi, thấy nó to lớn. Thời gian nó hết, nó quy nhẹ lại. Cho

nên chúng ta tu đây cũng vậy: càng ngày, càng ngày chúng ta càng thấy nó càng nhẹ, càng ngày càng gom gọn lại, không còn trì trệ, nặng nhọc nữa. Cho nên không muốn, nhiều người tu thết rồi không muốn, không muốn chuyện đời dính líu vào mình, không muốn tạo thêm nghiệp tâm cho chính mình, không muốn tạo ra sự bận rộn đem vào nội tâm nữa. Cho nên càng ngày càng lơi đi, càng lơi là càng được thanh nhẹ, thanh nhẹ thì càng được làm việc nhiều.

Một ý nghĩ, một sự suy tư của các bạn là đi tới sự cao siêu, đi tới cõi mở, đi tới sự tha thứ và cảm thức Bề Trên đang làm việc cho ta. Cả Càn Khôn Vũ Trụ đang phục vụ cho cái Tiểu Thiên Địa thể xác nhỏ nhỏ này nhưng mà phiền cả Càn Khôn Vũ Trụ. Nhưng mà ngày hôm nay chúng ta thấy được rồi: chúng ta có khả năng, chúng ta cũng có tương đồng như vậy, chúng ta cũng biết tha thứ và

thương yêu xây dựng. Cho nên chúng ta lui về thanh tịnh. Tự thức thì chúng ta mới xây dựng cái niềm tin phục vụ đối với chúng sanh. Ta phục vụ người cũng như người đã phục vụ ta. Các bạn có manh áo, có cái ghế ngồi, có miếng cơm ăn toàn là tinh thần phục vụ, và tinh thần phục vụ của nhơn sanh nó là thể hiện của thể xác này, nhưng mà cái trí khôn do ông Thượng Đế sắp đặt.

Ông Trời, ông Đấng Cha Trời đã phục vụ cho chúng ta vô cùng, không có giờ phút nào mà không có phục vụ chúng ta, giúp đỡ chúng ta đầy đủ hết nhưng mà chúng ta chỉ thiếu tinh thần phục vụ thôi! Thậm chí giao cho nó cái xác để nó phục vụ cái xác mà nó không lo. Nó ăn uống bừa bãi, nó xài phí bậy bạ, sanh bệnh hoạn, rồi nó đổ thừa Trời Phật nữa. Lộn ngôn bất chánh! Thấy rõ chưa? Không biết thương yêu mình và không biết lãnh nhiệm vụ để

xây dựng cho chính mình, chỉ biết làm bậy rồi hủy hoại thể xác, rồi đổ thừa Tiên Phật. Cái lỗi quá nặng! Cho nên chúng ta tu rồi chúng ta cảm thức thấy rằng: Trời Phật phục vụ quá nhiều mà chúng ta chưa có tinh thần phục vụ. Cho nên ngày hôm nay huynh đệ, tởm muội của chúng ta muốn tu để chi, để gom trở về cái tinh thần phục vụ đó, phục vụ cái thể xác này, thể xác kính yêu của Trời Phật đã cho chúng ta. Chúng ta phải nương tay và làm việc vừa vừa, không làm quá thái, không nên ỷ lại nơi cái quyền năng của chính mình mà hành hạ cái cơ tạng càng ngày càng suy bại; cho nên con người nó dễ già, dễ bệnh, dễ chết là vậy. Cái gì vừa thôi, chút đỉnh để học, để tiến. Biết là chúng ta lâm trần để học và tiến chứ không phải lâm trần để hưởng thụ. Cho nên nhiều người không hiểu, sai lầm, tưởng tôi ăn thiệt no, bữa ăn này tốt quá, quý quá! Tôi ăn cho no để làm gì? Không có lối thoát! Ăn no để sanh bệnh nhưng mà không thấy

rằng tinh thần phục vụ của vạn linh đã hy sinh, hạnh Bồ Tát đã truyền cảm trong tâm thức của tôi nhưng mà tôi cũng chưa học được một phần Bồ Tát. Cho nên tôi phải thương yêu hết sức, tôi phải quý trọng món ăn này, tôi không bao giờ phung phí, không bao giờ dám phung phí. Tôi thấy tình thương đã đến với tôi tràn đầy, tôi phải thanh tịnh nhận lấy nó và học lấy nó và cải tiến lấy tôi, và hòa với cộng đồng.

Chư vị Bồ Tát đã thực hiện một công tác vĩ đại giữa loài người và loài người, rồi tiến tới vạn linh đồng thức, đồng tiến, đồng trụ thì chúng ta mới có ba cõi thanh nhàn, mới có nghìn năm hòa bình. Tại sao thế gian này gây chiến tranh hoài? Vì ba cõi không đồng nhất. Ngay chúng ta bây giờ đang ngồi đây, ba cõi không đồng nhất: Thượng, trung, hạ không đồng nhất. Bụng thì đòi ăn. À! tâm thì làm biếng. Đó! Cho nên ba cái cõi nó không đồng nhất.

Cho nên ngày hôm nay chúng ta tu để chi? Để cho nó quy nhất, tập trung lên bộ đầu. Lúc đó ăn hay là không do lệnh của chủ nhân ông, vì ai? Rốt cuộc ai là trách nhiệm? Lục căn, lục trần có phung phí bao nhiêu, chủ nhân ông cũng phải trách nhiệm hết! Cho nên chủ nhân ông, phải qua chủ nhân ông làm việc. Chủ nhân ông phải gánh lấy cái trách nhiệm đó và điều khiển, phân giải đâu đó nó có trật tự, không có nên làm quá, hư hao. Hư hao đó là đại tội! Cái huyền cơ Trời Phật đã giao cho chúng ta mà chúng ta hủy hoại cái cơ thể này là cái huyền cơ của Trời Phật nó biến mất, cho nên đại tội. Đại tội mới đi đâu? đi vào trong chỗ tăm tối là Địa Ngục. Cho nên chúng ta thức giác rồi chúng ta không có dại gì mà đi chôn vùi cái chỗ tăm tối và mất tất cả cái quyền tự thức nữa. Bị đày đọa, đày đọa, đày đọa, đày đọa tới vô cùng mới cho luân hồi được chút! Luân hồi cũng u ơ chứ không hiểu cái gì! Cho nên ngày hôm nay chúng ta

cũng đã bị những cảnh đó rồi. Ngày hôm nay chúng ta làm người, kẻ có học, người không học, nhưng rồi cũng u ơ không biết mình ở đâu đến đây rồi sẽ về đâu?

Cho nên ngày hôm nay chúng ta hiểu được rồi, gom gọn đi các bạn, trở về với chính bạn và chủ trị cái Tiểu Thiên Địa này. Mà đây là thấy cái cảnh huyền vi của Trời Phật đang ban thức cho chúng ta và đang theo dõi từ giờ, phút, khắc. Chúng ta làm sai tức khắc có báo cáo lên bên trên, vì sự liên hệ này không ngừng nghỉ thì chúng ta đâu có dám làm bậy nữa. Khi chúng ta hiểu cái cấu trúc siêu nhiên mà có cái bản thể này thì chúng ta mới thấy rằng Bề Trên đang kiểm soát. Nếu siêu nhiên không kiểm soát thì chúng ta ở đây chế được cái hình hài này rồi, không chế được! Bề Trên kiểm soát, chúng ta thấy cái cảnh đó. Cho nên người đời bị lâm trần, giam trong chỗ

tăm tôi rồi không biết Trời Đất gì hết! Cũng như con người mà bị giam ở Địa Ngục, làm sao có ánh sáng?! Thì thét rồi nó sống với cái bóng tôi quen rồi, lúc đó kêu nó ra nó cũng chưa có ra nữa! Khóc cũng khóc quen, mà khổ cũng khổ quen. Đó! Cũng như chúng ta bây giờ cống cao ngạo mạn là vì tôi ỷ cái thể này, tôi ỷ tôi có cái thể xác này, tôi ỷ tôi có quyền làm chủ cái thể xác này, tôi tưởng là tôi không bao giờ chết, thành ra, đâm ra cống cao ngạo mạn. Cho nên khi mà bây giờ chúng ta hiểu rõ rồi, cái luật sanh, tử, luân hồi có rồi chúng ta không có nuôi cái cống cao ngạo mạn nữa, chúng ta chỉ nuôi cái thức để tiến hóa và để học hỏi không ngừng nghỉ đó; cái đó là cái cần thiết nhất trong một kiếp ở thế gian này. Một kiếp ngắn gọn chứ không phải là kéo dài thời gian đâu! Có mấy chục năm, một trăm năm cũng có chút xíu, nháy mắt là tới rồi! Cho nên chúng ta hiểu điều này và chúng ta phải thức tâm, giữ gọn tâm thức và chúng

ta không còn sợ cái sự uy hiếp của tử thần nữa, mà chúng ta sợ ta lười biếng và không lo cho ta mà thôi! Cho nên cái phương pháp của Vô Vi - Tu, cái gì cũng cũ, không cần cũ, nhưng mà chỉ cũ cái lười biếng thôi! Lười biếng là không có bao giờ phát triển được, lười biếng là đem mình giam trong Địa Ngục và tăm tối. Mà chúng ta cứ tiến tới nghiên cứu, khai hóa tất cả những khả năng sẵn có của chúng ta thì chúng ta chỉ có tiến mà không có lùi, và càng ngày càng sáng suốt thêm.

Cho nên các bạn thấy, muốn biết được luồng điện thì phải biết trọn cái cơ thể và cái cơ năng vận hành ở trong cái cơ thể của chúng ta là cái thanh khí điện cả Càn Khôn Vũ Trụ. Nếu không có cái thanh khí điện của Càn Khôn Vũ Trụ thì các bạn đâu có sự vận hành đi đứng được. Khi mà các bạn biết được cái này thì các bạn biết rằng cái luồng điện của bạn

và những cái gì các bạn đã gom gọn trong tâm thức của các bạn, đây là phục vụ ông Trời, không phải người phạm, thì lúc đó lúc nào các bạn cũng sống với Thượng Đế hết. Sống với ông Trời, sống với cái cảnh siêu nhiên, sống với cái cảnh thanh nhẹ, sống với cảnh đời đời bất diệt, các bạn mới giải tỏa được cái nghiệp tâm và phiền muộn. Phiền muộn chùng nào nó chỉ tạo nghiệp tâm cho các bạn mà thôi! Mà các bạn giải tỏa được rồi thì các bạn thấy không, đâu có còn nghiệp tại trần nữa.

Việc làm không ngừng nghỉ ở nơi Càn Khôn khối óc của các bạn mỗi ngày mỗi được phát triển, mỗi ngày được mở rộng ra, mỗi ngày được gần Thượng Đế, mỗi ngày được gần chư Tiên, chư Phật. Kể cả con Ma chúng ta cũng thương yêu và tha thứ, chúng ta không còn sự sợ sệt. Cho nên người đời cứ sợ Ma, ghét Ma, giận Ma, mướn thầy bùa về trừ Ma,

ếm Quỷ nhưng mà mình ma quỷ không hay! Ma Quỷ là gì? Là sự tăm tối, nó không biết nó. Mà ngày hôm nay chúng ta tu để hiểu mình, cố gắng trở về với con đường tự thức, hiểu mình thì mình đâu có còn sợ Ma nữa. Nó không hiểu nó, nó sợ mình; mình hiểu mình mình đâu có sợ nó. Cho nên mình không có bị lệ thuộc vào cái chỗ đó nữa.

Cho nên càng tu càng mở trí, mà tu đúng pháp, tu bước về chơn điển, tu để hoán cải cả Càn Khôn Vũ Trụ và thấy rõ Càn Khôn Vũ Trụ với ta là một mới là người tu. Khi mà các bạn còn thấy Càn Khôn Vũ Trụ với bạn là hai, thì lúc nào bạn cũng động hết, không có làm việc được, không thiền được. Không thiền là không làm việc được, ổn định đó là làm việc, mà không ổn định làm sao làm việc được?! Cho nên chúng ta thấy Càn Khôn Vũ Trụ với ta là một. Một ở chỗ nào? Một ở chỗ luồng điển mà chúng ta vừa luận

ở bên trên, luồng điện đó nó giao cảm không ngừng nghỉ, từ hơi thở tới hành động của các bạn, không ngừng nghỉ. Cho nên khi mà các bạn đến cái núi này, các bạn thấy không khí nó thanh nhẹ, các bạn thích không? Thích chứ! Rồi các bạn mà xuất lên tới Bồng Lai Tiên Cảnh các bạn thấy Hoa quả đều là thơm ngon, bạn thích không? Tại sao bạn thích? Vì vốn của bạn ở đó, từ tiền kiếp, từ bao nhiêu kiếp ở trên đó giáng lâm xuống thế gian. Mình thích là nó hòa với tần số với mình, mình mới kêu bằng thích. Cho nên chúng ta tới chỗ đó là chỗ chúng ta rồi, chúng ta đạt tới Niết Bàn thanh tịnh, ta thích không? Càng thích hơn! Vì tự lực cánh sanh, tự tu tự tiến, không có nhờ đỡ ai, không còn sự phiền não nữa. Cảnh Tiên cũng còn nhờ đỡ chứ còn nhập Niết Bàn - không! Tự túc rồi, khôn lớn rồi, không còn đại đột nữa. Tự túc rồi, gom tất cả những cái thần điện của chúng ta có để về ngự đó mà tu trong hòa bình, chứ không có tu

trong kích động.

Cho nên ngày hôm nay các bạn ôm cái xác phàm này là ở trong kích động. Kích động để thức tâm, thức được bao nhiêu các bạn gom nhớ, gom giữ cái phần đó rồi sau này những phần đó mới tụ lại, rồi mới đi lên trên. Lúc đó chúng ta mới thấy rằng ở thế gian là một cơ cấu nhồi quả, là một trường học và là một bãi trường thi để độ cho chúng ta, chúng ta mới có cái ngày nhập Niết Bàn. Cho nên cảnh đời là bãi trường thi, quý vô cùng! Người biết đạo thì quý cảnh đời, mặc cho đời nhồi, mặc cho đời chọc, mặc cho đời phá! Nhưng mà tâm của Ngài, nhờ đời Ngài mới tiến, nhờ cái thước đo lường đó mới rõ sự thanh tịnh sẵn có của chính Ngài mà Ngài tiến. Cho nên chúng ta không bỏ đời và không bao giờ chúng ta bỏ đạo. Chúng ta minh cảm đời đạo song tu thì đâu có bao giờ chúng ta bỏ đời được. Không có đời làm

sao tôi biết đường đi tu. Không có người này nhắc tôi, không có người kia phá tôi, làm sao tôi chọn con đường thanh tịnh mà tôi tu, thấy không? Đời là quý, mà đạo lại càng quý hơn! Đạo đạt được quân bình rồi, tôi ngồi, tôi ngự ở tòa Sen, tôi muốn đi đâu đi, tôi khỏi phải đi tới cây xăng đổ xăng nữa. Chính tôi đã tạo nhiên liệu cho tôi đi rồi thì làm sao bỏ đời, mà bỏ đạo - không! Ông Phật không có bỏ đời, mà ông Phật cũng không bao giờ bỏ đạo, mà ông Trời cũng không có bỏ đời, mà ông Trời cũng không có bỏ đạo!

Trung Dung Đại Đạo, lò lửa lớn nhất cả Càn Khôn Vũ Trụ là ông Trời, để độ tất cả tâm linh tiến hóa tùy thích, tùy nghi khai triển của tâm linh của chính nó. Ngài không có độc tài, tất cả đều là tự do khai triển tùy theo trình độ, tùy theo sự mong muốn của nó. Cho nên ông Trời uyển chuyển, khai thông chơn lý tròn trịa. Nó muốn học cái nào thì nó

qua cái đó nó học, rồi nó sẽ có cơ hội thức tâm. Bây giờ các bạn dòm sạn cát nó cũng đang học, cây cỏ nó đang học, rồi thú vật đang học, triền miên học hỏi và tiến hóa. Mà cái chìa khóa đó ai nắm? Chính Ngài - Thượng Đế nắm. Đại thanh tịnh mới phác họa được những cái chương trình động loạn để cho những động loạn đó nó thức tâm và nó trở về với chánh giác, hòa với Ngài. Cho nên ông Trời đâu có ngu hơn chúng sanh mà làm chuyện lỗ vốn, làm lời không, không có lỗ đâu! Nhưng mà chỉ chúng sanh ngu muội, khinh thị ông Trời, chống báng ông Trời. Đó! Thất lễ với ông Trời cho nên phải học nhiều hơn. Nó thất lễ nhiều chừng nào thì nó phải tự chủ. Mà một khi nó tự chủ rồi, tự chủ trong độc tài thì nó phải gánh vác nhiều hơn. Mà sau cái hậu quả làm sao? Khi mà nó độc tài nó giết hại biết bao nhiêu sanh linh để cho nó có địa vị, thì hậu quả những sanh linh đó sẽ hỏi tội nó. Sanh linh đó là sanh linh đại

diện ông Trời hỏi tội nó. Nó khinh khi ông Trời bao nhiêu, khinh khi cha mẹ bao nhiêu, khinh khi vạn linh tại thế bấy nhiêu, thì nó phải bị những sự chât vắn đó.

Cái phản lực không ngừng nghỉ. Cái phản nguyên tử lực là phải có tại thế gian, và tại các giới cũng đều có hết, đều có phản nguyên tử lực. Cái bông nó cũng có phản nguyên tử lực, nó tưởng là nó tốt, nó tưởng nó tốt hơn mẹ nó, nó hay hơn mẹ nó, nó hay hơn cha nó, nó hay hơn Tổ Tiên nó; mà rốt cuộc rồi nó bị phong ba bão táp, nó cũng phải trở về sanh tồn trong cái nguyên ý: cây con cũng như cây mẹ, rồi cũng phải lãnh cái định luật hóa hóa sanh sanh. Chúng ta xem trên rừng, những cảnh sanh, trụ, hoại, diệt, luân hồi rõ rệt trước mắt. Rồi chúng ta dòm lại cuộc đời của chúng ta cũng vậy, cũng cống cao ngạo mạn đủ thứ hết, rồi bây giờ mới thức tâm. Thức tâm

là gì? - Hồi sinh! Đó! các bạn đã được hồi sinh các bạn mới khép mình ngồi tu để trở về với Thanh giới thanh nhẹ, để thức tâm sống trong cái cảnh hòa đồng không bao giờ bị tiêu diệt nữa.

Cho nên chúng ta càng ngày càng tu càng hiểu được, khi mà hiểu được cái nguyên lý của điện rồi các bạn mới thâm thía về đạo. Biết được trung tâm điện quang bộ đầu chúng ta là cái chơn tâm, là cái tim, cái tâm thật, cái tâm không có xảo trá được. Cái tâm công khai giữa Trời Phật thì không có xảo trá được, mà cái tâm núp lén ở trong cái cơ thể Tiểu Thiên Địa này toàn là xảo trá, không có thật! Chính bạn gạt bạn cơ mà! Mỗi người bây giờ cũng mấy chục tuổi rồi, dòm lại thấy không? Mình gạt mình nhiều quá!

Đường nào mình cũng la hay hết mà mình không chịu tự tu. Mà ngày nay chúng ta thấy rằng ta dở ta mới bằng lòng tự tu. Mà khi tự tu rồi chúng ta mới thấy rằng: “Ô, tôi đã gặt tôi một đoạn đường rất dài, rất uổng! Tại sao tôi gặp cái Pháp Lý này nó trề quá? Bây giờ tôi mới thấy rằng tôi trề, thật trề! Bây giờ tôi mới biết đường tôi về với chính tôi, mà trước kia tôi đã bỏ phế tôi”. Cho nên càng tu các bạn thấy các bạn phải có nhiệm vụ làm việc cho chính bạn. Phải có trách nhiệm, không có ai trách nhiệm ngoài bạn. Cho nên bạn phải tự trách nhiệm khai thác những gì các bạn sẵn có, chớ không thôi để tới giờ phút lâm chung là Ma Quỷ tới rước. Ma Quỷ nó sáng suốt hơn mình thì nó điều khiển mình. Mà mình sáng suốt hơn Ma Quỷ, không bao giờ có Ma Quỷ điều khiển mình, cho nên phải hiểu cái nguyên lý này. Cho nên chúng ta tu là chúng ta phải trở về với luồng điện. Cho nên ngày hôm nay chúng ta niệm Nam

Mô A Di Đà Phật là nó khác hơn những người khác. Những người khác niệm Nam Mô A Di Đà Phật để mong Trời Phật độ, cái này không có! Chúng ta là đi trong Khoa Học Huyền Bí, tìm cái chấn động lực âm thanh của mọi chữ: Nam là sao? Mô là sao? A là sao? Di là sao? Đà là sao? Phật là sao? Như tôi đã từng giải thích cho các bạn: chấn động lực nó khai mở lục tâm của các bạn. Sáu cái luân xa đó nó sẽ khai mở, thì thức hòa đồng các bạn mở thì các bạn mới làm đệ tử nhà Phật. Ông Phật là hòa đồng, bình đẳng chứ ông Phật không có chia cắt, thì đệ tử nhà Phật phải có sự hòa đồng, bình đẳng với các nơi, không có dị biệt giữa đạo này và đạo nọ.

Giữ tâm mà tu thôi! Mọi người đều có tâm và ngày nay chúng ta biết sử dụng cái tâm và trung tâm huệ nhãn là tất cả ngũ tạng của chúng ta được khai mở, được quy về quân bình, trật tự nó mới

phóng sáng ra, thành ra một cái huệ tâm. Mà ngũ tạng của các bạn động loạn, làm sao các bạn có huệ tâm?! Ngũ tạng đã đồng nhất khai triển, hòa hợp với thanh khí điện của Càn Khôn Vũ Trụ ở bên trên thì lúc đó nó mới có huệ tâm. Đi lên cao chừng nào mới dòm thấy dưới thấp. Cho nên ngày nay vệ tinh, chiếc xe hơi đang chạy ngoài phố mà người ta còn chép được cái bảng số kia mà! Nó cao, nó ở trên cao nó rơi xuống, nó thấy. Mà các bạn lên tới đỉnh đầu, rồi từ đỉnh đầu các bạn đi lên nữa thì các bạn thấy cái gì bạn muốn thấy. Đâu có phải đợi người ta chế nữa, chính bạn đi thôi. Bạn tu, bạn khai triển rồi bạn đi tới. Còn bạn không chịu trở...(nghe không rõ)

Tu là gì? là tu bỏ sự khiếm khuyết, sự sai lầm, sự thiếu thốn của chính mình. Từ hồi nào giờ mình đã phung phí, bây giờ nó càng ngày càng yếu dần, bây giờ mình lập lại trật tự nó quân bình. Khi

nó quân bình rồi các bạn mặc sức mà đi cao, đi cao chừng nào thì các bạn thấy nhiều chừng nấy. Đâu có vội lo tôi muốn thấy cảnh này, cảnh kia, cảnh nọ. Tôi muốn thấy chuyện gia cang của người này, người kia, người nọ. Để làm gì? Để thị phi! Chúng ta không học thị phi! Chúng ta đi cao lên để khai mở tâm trí chúng ta và thấy rõ tiền kiếp của chúng ta quý hơn thấy tiền kiếp của thiên hạ. Tiền kiếp của ta đã sai lầm rất nhiều và ăn năn sám hối. Sửa đổi tiền kiếp sai lầm thì cái hậu kiếp của chúng ta mới có nơi nương tựa.

Cho nên chúng ta càng ngày càng tu là lo cho chính mình, không có bỏ đâu! Các bạn không bao giờ bỏ bạn, mà trở về gom cái thanh điền của các bạn, càng không có bỏ nữa! Không có chi tiết nào mà các bạn bỏ hết. Gom tụ đầy đủ, lên đó cấp dinh thự mà ở, muốn lớn cũng được, muốn nhỏ cũng

được, không ai bắt buộc, hoàn toàn tự do. Khi mà các bạn đi đến trình độ đó các bạn mới thấy ông Trời đâu có độc tài. Người thế gian không hiểu mới nói ông Trời độc tài. Ông Trời là 100% tự do. Cho nên những cái “Luân hồi du ký” đã mách cho các bạn: Tôi muốn lên làm cái gì thì ông Trời cho cái đó. Tôi muốn sung sướng, tôi không làm việc, để tôi an nghỉ thì ông Trời cho mình làm con Heo. Mà có an nghỉ rồi thì phải hy sinh. Con Heo đâu có làm việc, ăn chơi không, ngủ không, rồi phải hy sinh! Cái luật nó vậy. Đó! Mà cái thể xác hy sinh đó là cái gì? Là cái khám Thượng Đế đã sắp đặt và cái nơi nó muốn, Thượng Đế phải chiều nó và làm y như vậy cho nó hưởng. Nó thấy nó không làm việc, tại nó xin không làm việc thì ông Trời cho nó không làm việc. Đó! Cho nên muốn gì được nấy mới thấy rõ cái tình yêu của Thượng Đế sâu đậm vô cùng và giúp đỡ hết sức. Mà ngày hôm nay Thượng Đế đã giảng lâm cho

chúng ta biết rằng “Các con về đi!”. Đó! Sương rồi! Chúng ta có cơ hội được về, có người Cha kêu chúng ta về. Nhiều khi chúng ta giận, chúng ta quên Cha ta, ngày nay Cha ta thương ta và cho chúng ta trở về thì chúng ta phải tu, bằng một kỹ thuật tu học để trở về, ăn năn sám hối để trở về. Sửa mình để tiến hóa mới là trở về được. Đó! Cho nên cái cộng đồng siêu khoa học, văn minh ở tương lai các bạn mới thấy, sau này rồi các bạn thấy sao mà nó hay quá, tinh vi quá! Các bạn càng tu các bạn thấy càng tinh vi. Một cái ý nghĩ sai lầm của các bạn là thấy, đã đem các bạn xuống rồi, hạ tầng công tác rồi. Các bạn đang phê phê đi lên nhẹ nhàng vậy mà các bạn có một ý nghĩ phạm trược là nó rút các bạn xuống rồi, kêu bằng hạ tầng công tác. Tại sao đang đi thanh nhẹ là thượng tầng công tác mà bây giờ động loạn? ghét ai thì nó kéo xuống, nó làm mình ở tầng dưới, làm việc ở tầng dưới thay vì ở trên. Đó! Công tác là làm việc, đang

thanh nhẹ vậy mà đi trở về trước.

Cho nên chúng ta, nam, nữ đều có dục tính hết. Cái dục tính là nó mạnh nhất. Khi chúng ta tu thiền được thanh nhẹ và chuyển ý nghĩ tới cái đó nó rút các bạn xuống liền, kêu bằng hạ tầng công tác. Công tác ở bên dưới, không được đi lên trên nữa! Các bạn thấy là cái dục tính nó mạnh không? Nó có thể đem các bạn xuống, đi luôn xuống tới Địa Ngục cũng là vì dục tính mà thôi! Ngày hôm nay các bạn thức tâm rồi các bạn đem cái dục tiến Thiên Đàng, đổi cái dục đó đi lên trên. Ngày giờ nào các bạn cũng tưởng Bề Trên và đi tới nơi mục đích sẵn có của bên trên đã ân độ và chờ chúng ta tiến tới. Cho nên chúng ta không bị lạc đường nữa và cái dục tính nó càng ngày càng suy yếu đi, nhờ cái gì? nhờ cái Pháp Luân Thường Chuyển mà các bạn đã thực hành. Dục tính là cô đọng sự ô trược, nóng nảy. Mà sự ô

trước và nóng nảy được giải tán rồi đâu còn gì nữa, nó phải hướng thượng không? Cái đó là tự động nó như vậy, lúc đó các bạn mới thấy cái siêu khoa học. Siêu khoa học nó cải tiến tâm linh, chứ khoa học bây giờ chỉ cải tiến có một góc. Ồ! thấy cái đó hay, tôi đang nhức cái tay, uống vô cái nó hết nhức. Cái đó hay nhưng mà tạm mà thôi! Vậy chứ ai gieo cho nó nhức? Đó! Bệnh do cái miệng đem vô chứ đâu. Cái miệng tôi ăn tạp sạp quá rồi cái bệnh nó vô! Bây giờ khoa học nó phân tách ra: Ồ! cái này a-xit nhiều anh mới bị đau. Cái này nhiều quá anh mới bệnh cái kia, cái kia nhiều quá anh mới đau cái nọ. Thì do đâu? Do cái miệng! Cho nên chúng ta tu rồi chúng ta cầm cái mõm, co lưỡi răng kè răng thì chúng ta ăn cái phần thanh điện nhiều hơn ăn trực khí thì cái bệnh làm sao có nữa. Các bạn hành hàng ngày các bạn co lưỡi, răng kè răng niệm Phật các bạn hưởng cái thanh khí điện, ăn bữa cơm tinh thần dồi dào đó, thay vì

rước những sự phức tạp, vọng động mà hậu quả nan
đương; nó có thể vầy xéo tâm, can, tì, phế, thận của
các bạn, thì lúc đó các bạn nói ít đi.

Hỏi tại sao tu Vô Vi nó cải tiến, tướng số không
làm gì được. Tướng số là nói trong cái căn
cứ trong cái sanh khắc của cơ tạng hiện hành, mà
chúng ta cải tiến được cái cơ tạng hiện hành thì đâu
còn nữa, thì càng ngày nó mới triển hạn, nó sống lâu
hơn; và khi nó lãnh nhiệm vụ rồi, đầy đủ rồi, nó mới
bỏ xác nó đi, thì nó không còn ân hận đời nữa, và
nó thấy rằng: nó tự thức, sung sướng vô cùng! Nhờ
cái gì? nhờ cái siêu khoa học ân độ, mà cái đó là cái
huyền bí mắt phàm không thấy. Hành giả hành, hành
giả mới thấy, còn hành giả không hành thì không bao
giờ thấy. Cái đó kêu là huyền bí. Nó nằm hẩn trong
cái thức: sự thấy nó thấy cái thấy, nó thấy trong nội
tâm của chúng ta; ta thấy ta được cải tiến nhưng mà

người ngoài không thấy. Người ngoài nói: “Tôi đâu có thấy anh cải tiến gì đâu? tôi thấy anh ngu thôi, tôi thấy anh ngồi một đống!”. Nhưng mà tôi không có sanh bệnh, tôi không có bệnh tâm, tôi không có ngại nghi, tôi không có động loạn, tôi không có khinh khi người khác; tôi thấy tôi ăn năn tự sửa là chánh, và tôi được cải tiến rồi. Tôi biết chứ làm sao anh biết được!

Đó! Cho nên các bạn tu rồi lần lần các bạn thấy: “Ồ! Tôi được cái pháp này trẽ quá, nếu mà tôi được sớm thì con người tôi nó tốt lắm!”, nhưng mà không trẽ đâu bạn, tùy duyên, tùy trình độ. Tới lúc các bạn được học thì các bạn tự nhiên nghe qua là các bạn học rồi. Chưa đến lúc bạn học thì có nói bấy nhiêu, có lay bạn, có năn nỉ, có cho quà, có đưa tiền bạn cũng không thềm đâu! Cho nên nó đúng duyên, đúng lúc, đúng trình độ các bạn mới nhập học. Thấy không có ai ngăn cách, thấy không có an ninh, không

có gì chận hết, nhưng mà nó phải có trình độ nó mới vào được, không có trình độ không vào được. Bây giờ cảnh Trời thấy dễ lắm, biết Ngọc Hoàng Thượng Đế đang làm việc ở Trung Thiên Thế Giới này nè, đi lên coi thử, ai không muốn đi? Đi được không? Không có trình độ không đi được! Cho nên các bạn phải bỏ tất cả những cái động loạn của thế gian thì nhiên hậu các bạn mới đi lên đến chỗ đó, các bạn mới có cơ hội học trực tiếp và các bạn có điển bộ đầu là các bạn có hào quang thì nó vào hòa với hào quang của Thượng Đế. Hào quang vô cùng tới đó chỉ ban chiếu cho các bạn, các bạn chỉ tiếp tiếp nghe thôi mà các bạn cảm thấy sung sướng vô cùng! Không có đàm đạo nữa, ngồi êm thì tự nhiên các bạn được giải tất cả nghiệp tâm.

Đến ngày hôm nay các bạn sơ sơ tưởng tới Thượng Đế, tưởng tới cái quyền năng sẵn có

của cái Càn Khôn Vũ Trụ phân tích từ nãy giờ, các bạn thấy các bạn có cơ năng đó và có đủ quyền uy để phát triển đi tới cái quyền uy của Thượng Đế đã và đang ân ban cho chúng sanh hiện tại thì chúng ta cố gắng. Cố gắng làm cách nào? Ngoi lên hay chạy lên? Không! Cố gắng buông bỏ, buông bỏ tánh hư tật xấu, cái tập quán bất lương trong nội tâm quanh quẹo, không ngay thẳng, tự lường gạt đó là bất chánh. Bỏ nó đi, không cho cái nào là hay hết, lấy cái “Không” làm chánh thì các bạn mới hòa với cái “Không” ở bên trên. Lúc đó cái hào quang vô cùng tận của Ngài mới chiếu cho bạn, bạn thấy sung sướng, ấm áp, nhẹ nhàng, và no ấm không có bao giờ lo âu nữa, hết sự lo âu nữa rồi! Rồi các bạn mới dòm về đời còn mang thể xác phàm, hỏi nào giờ tôi muốn quen ông này mà quen không được mà tự nhiên sao ông đến với tôi. Có phải trình độ không? Trình độ bạn có thì trình độ thanh nhẹ người ta đến với mình, mà đến để giúp

đỡ mình và khai triển mình. Hồi trước mình không có, bây giờ mình bạn bè đông, bây giờ mình anh em đông, tử muội đông trong tình thương yêu thân mật và thực sự tha thứ chứ không có ghét nhau như xưa nữa. Hồi xưa nghe một chút, thấy một cái là nó đã ghét rồi! Bây giờ không có, chọc nhau mà không thấy, không thấy nó động, thì tại sao? Mọi người trở về tịnh rồi, đâu có nuôi dưỡng cái động mà kích động với sự động nữa. Không!

Cho nên càng ngày càng tu càng nhẹ, cái địa vị các bạn càng ngày càng khác rồi, tới những cái trí thức tột đỉnh của thế gian rồi, hết rồi, các bạn mới đi đến cái thông minh của siêu nhiên. Rồi những người mà lai vãng với các bạn nửa đêm, trong lúc các bạn tác văn cũng có những bạn ở bên trên tới giúp đỡ các bạn, vui hòa với các bạn trong thanh tịnh. Rồi lúc đó các bạn mới tiếp xúc lần lần. À!

Thấy bước đi tôi từng li từng tí, tôi thấy Trời Đất sắp đặt rất có tinh vi, có trật tự. Ngày nay tôi bạn bè rất đông cả ba cõi, kẻ đau khổ lại than vãn với tôi, mong tôi cầu xin cho họ, đội sớ dâng lên nhờ tôi chuyển lên Thượng Đế, tôi cũng làm điều này. Đó! Kẻ vui hòa với tôi, tôi lại cảm kích, và tôi mới tác văn, tác thi, tác thơ để đồng học, để đồng tiến. Thương yêu vô cùng trong ba cõi, và không bao giờ tôi quên Thượng Đế, và không bao giờ tôi quên ơn của Ngài. Ngài đã sắp đặt bao nhiêu kiếp cho tôi, tôi đã quên Ngài, tôi tự phụ, tôi là thằng bất hiếu! Tôi nhớ tôi là bất hiếu! Luôn luôn, luôn luôn là bất hiếu chớ không có trung thành với Thượng Đế. Cho nên phải lo tu để trở về với cái hạnh đó và để thấy Ngài với tôi là một. Lúc đó chúng ta mới đưa vai ra gánh vác cùng Ngài để xây dựng cơ đồ tâm linh hiện hữu của thế gian đang đắm chìm trong bùn nhơ hôi thúi mà chúng ta phải dày công, chúng ta phải nhẫn hòa mới

nhịn nhục và phải dấn thân vào đó để ảnh hưởng, và lần dẫn huynh đệ chúng ta vượt khỏi cái bể khổ trầm luân tại thế này. Tất cả đều đang sống trong bể khổ trầm luân chớ đâu ai sướng đâu. Các bạn lên trên núi này được nhẹ, có thanh khí, có lời giảng, có lời âu yếm truyền cảm trong tâm các bạn và môi giới để đem sự linh cảm của Thượng Đế vào tâm của các bạn, các bạn cảm thấy sung sướng! Nhưng mà đây rồi các bạn về đời các bạn phải gánh vác những điều đó. Cái các bạn mượn thì các bạn phải trả. Các bạn thực hành như vậy trong bùn nhơ, trong sự kích động của thế gian, trong sự chê bai của thế gian. Các bạn phải đưa vai ra gánh vác trong sự nhẫn hòa, nhịn nhục tối đa, các bạn mới tận độ chúng sanh theo ý nguyện.

Từ khi các bạn rời đấng Cha Trời tới bây giờ đã phát đại nguyện rồi mà quên đi, quên đi, không

có biết. Ông Trời ông nhắc nó: “Ồ! con đã phát đại nguyện trước khi con xa Cha mà sao con quên? Con hoàn toàn không nhớ rồi con đồ kị, con nghi là Thượng Đế là giả, không có thật!”. Đó! Quên cái đại nguyện của chúng ta là chuyện thường. Kiếp này chúng ta đã hứa với nhau, rồi chết, luân hồi qua một cái xác khác là hoàn toàn quên hết rồi, đâu có biết! Cho nên khổ lắm! Các bạn phải hiểu. Cho nên giữ về tâm điển thì các bạn mới hy vọng còn nhớ được cái ngày thiêng liêng, giờ phút thiêng liêng chúng ta đàm đạo và khai mở về tâm đạo, và dẫn các bạn vào điển giới rõ rệt để các bạn thấy các bạn nhiều hơn. Sự dày công đó ở thế gian được mấy, bao nhiêu người đã làm cho các bạn? Suốt cả một kiếp các bạn chưa có! Ngày hôm nay, duyên lành đến với các bạn, ba cõi đang thăm thì trong tâm các bạn và để các bạn thấy; thể hiện ba cõi trong cái Tiểu Thiên Địa các bạn đang trù trù đây, các bạn mới thức giác.

Các bạn mới quý bạn nhiều hơn và thương yêu bạn, thương yêu đấng Cha Trời, thương yêu vạn linh và phát đại nguyện xây dựng cho chính mình trong chu trình tiến hóa không ngừng nghỉ mới thích hợp với sự thanh tịnh của Bề Trên. Cho nên chúng ta phải cố gắng, biết được điên rồi thì không bao lâu các bạn sẽ đạt tới sự thanh tịnh. Nếu mà các bạn chưa biết điên thì các bạn vẫn động loạn, không bao giờ thanh tịnh được. Sự đi đứng, di chuyển của các bạn không có điên, không bao giờ đi được. Cái xác chết kia, nằm tro tro đó đâu có cử động được bạn! Mà bạn lại cử động được!

Thích với không thích, nghe với không nghe là quyền của các bạn mà thôi. Mà do cái gì? Các bạn đã chủ trị một cơ năng điện quang rõ rệt hòa hợp với cả Càn Khôn Vũ Trụ mà chính bạn là chủ. Cho nên Thượng Đế nói: “Các con là ta, ta là các con”.

Nhưng mà các bạn cứ thấy ông Thượng Đế lớn quá mà ông nói “tôi là ông, ông là tôi”, nói lạ quá! Bây giờ các bạn thấy không? Các bạn đang điều khiển cái thể xác tinh vi này khoa học không chế được, huyền bí rõ rệt trong cả Càn Khôn khối óc của các bạn, ẩn hiện rõ rệt. Đó! Cái Khoa Học Huyền Bí sáng lạn trong tâm hồn mà mọi người đã từ chối nó, và không trở về với nó, mà bây giờ khoa học vật chất đang tìm nó đây. Mà các bạn bây giờ đang thực hành cái khóa này là các bạn đi trước hay là đi sau? Đó! Cho nên các bạn đã tu về Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên